ورکه
آسیا
Ketabton.com
ناول
لیکوال : سیدادریس سادات
ډیزاین او کمپوز: امجد پاچا
S a i d A d r e e s S a d a t

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پیژندنه!

د کتاب نوم .	ورکه اسیه (ناول)
لیـــکـــوال .	سید ادریس (سادات)
مرســتــه .	عابـــــــده (شینواريِ)
کال .	۲۰۲۳
د لیکوال شماره.	0731363201
ټلګرام چینل .	https://t.me/sadatketabtoon
یوټیوب چینل .	https://youtu.be/BHsqoWKvIqU
واتساپ ګروپ .	https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dlHRDKR

که چیرې تاسې هم خپلو ناولونو او کتابونو ته ډیزاین ورکوی، یا هم د ناول لیکلو په اړه مشورې ته اړتیا لری،

ماسره په لاندې واتساپ نمبر اړیکه ونیسی.

0731363201

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـۍ

ټولو هغو ملګرو ته دې دا ناول ډالۍ وي، چې زموږ تشويق په يوټيوب کې هم کوي، که چيرې تاسې د ښکلو کيسو اوريدلو شوق لرئ، يا هم غواړئ، د لوی ناول کيسه په لسو دقيقو کې واورئ، نو زما لاندنی يوټيوب چينل درسره تعقيب کړئ.

انشاالله پدې چينل کې به زه تاسې ته د هر ناول مقصد راټولوم، او تر تاسې به يې درسوم.

تر څو تاسې وکولای شئ، په لږ وخت کې د ډيرو ناولونو کيسې واورئ.

لاندنی چينل درسره ضرور تعقيب کړئ، او له ويډيو ګانو يې خوند واخلئ.

مننه.

https://youtube.com/@muramradiohd

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرتیا:

سادات انلاین اکاډمي:

دغه اکاډمي چې ما سیدادریس سادات جوړه کړې، که چیرې انلاین زده کړو ته اړتیا لرۍ.

نو موږ یې درته د ګوګل میټ له لارې وړاندې کوو.

په دغه اکاډمۍ کې د یوټیوب زده کړه، د انګلیسي زده کړه او د قران عظیم شان برخو تدریس کیږي.

که چیرې شایقین یاست، نو له ادارې سره یې په لاندې شماره اړیکه نیولای شی.

0779011816

نوټ: دغه شماره زما نده، زموږ د ادرې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لاسي ساعت مې آوازونه شروع کړل، له خوبه راپاڅېدم، سترګې مې وموښلې، له لږ ځنډ وروسته مې تر سترګو اغزنې کچرې وغورځېدې، ساعت ته مې وکتل، پخپل وخت راپاڅېدلی وم.

پوره درې بجې وې، دا مهال مې وکتل چې سپین سرې مور مې هم راته په دروازه کې ولاړه ده، نه پوهیږم چې چا به راپاڅولې وه.

خو فکر کووم، زما د تګ غم ورسره و،

تشناب ته ولاړم اودس مې وکړ، تر څو په لاره کې د یخو اوبو د اودس ښکار نشو، تر لږ ځنډ وروسته مې خپل اوښی او وراره هم پاڅول، تر څو هغوي هم د تګ لپاره امادګي ونیسي...

هغوي هم هر یو په وار وار اودس وکړ، زه مې له خپلې مور سره کیناستم، د ټولې ورځې تقسیم اوقات مې ورته تېر کړ، ویل یې ډېر ښه انشاالله خدای به دې پخپل کار کې کامیاب کړي.

یو څه پیسې یې له جېب څخه راوباسلې، ویل یې:

هن دا پیسې واخله زویه په لاره کې به درته ېکار شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور څخه مې ځانګړې مننه وکړه، خدای پاماني مې ورسره وکړه، موږ درې واړه په دې شين سهار کې پخپل هدف پسې روان شو.

په کوڅه کې خو هيڅ د ريکشې درک نه لګېده، مګر په عمومي سړک کې بيا يو څه ريکشې تېريدې راتېريدې، د پسرلي وړمې خورې شوې وې، خو يخني لا هماغسې زور کې وه، آسمان هم وريځ وو.

په سړکونو کې د کورنيو سپو غپا خته، د هر پلورنځي پلورونکی ويده وو، او خرار يې تر ډېر لرې ځايه ته، ټول انسانان داسې بيده ول، تا به ويل لکه مړه چې دي.

دا مهال مو مخې ته يوه زيړه ريکشه ودرېده، خبره مو ورسره وکړه تر څو مخابراتو چوک ته مو ورسوي، ويل يې پوره سل افغانۍ درڅخه اخلم، زموږ هم په زړه کې زور نه وو، بغير له کومې خبرې ورسره کيناستو، ريکشه روانه شوه.

اوښې ته مې وويل:

قاري صاحب! ګوره داسې موټروان سره به خبره کوې چې په لاره ښه ښايسته ټيپ ولري، ويل يې سمه ده.

هر کله چې هډې ته ورسېدو، نو له ډريور سره مو خبره وکړه پوره په شپږ سوه افغانۍ يې تر کابله رسولو، لدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان سره کرولا وه، د ټيپ پوښتنه مو ورڅخه وکړه، ويل يې چې شته دی، له همدې ډريور سره کيناستو.

په ګاډي کې يې نعت تيار لګېدلی وو، خو زموږ مقصد وو، چې په ټيپ کې موزيک واورو دا چې هغه وخت مو عمر کم وو، نو ډريور ته مو هيڅ هم ونشول ويلای، بس په ټوله لار کې مو نعتونه واورېدل، د لیارې په منځ کې باران شروع شو.

په ښيښه باندې هر څاڅکی داسې تېريده تا به ويل لکه زما ليدل يې تر ټولو ستر ارمان وو، په هر ځای کې اوبه ډنډ شوې، ډريور په يو ځای کې د لمونځ کولو لپاره ودريد، لمونځ مو وکړ، دا چې باران ډېر تېز وو، نو په ډېر کم وخت کې زيات لوند شوم.

بيرته خپل موټر ته راغلو، دې ښکلي باران راته زما مينه آسيه را په ياد کړه، چې د ليدلو لپاره يې زه کابل ته روان وم.

ژر مې موبايل راوخيست، د آسيه مسيجونو ايډي باندې مې کليک وکړ، ليکلي يې وو:

سلام جان! چېرته راورسيدې؟

ما ورته وليکل:

سروبي کې يم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډریور یوه چونډۍ نصوار واچول، او نعت یې ورو ورو په سندره بدل شو، دا مهال بیا موبایل وشرنګېد، اسیه لیکلي وو، جان پدې واورین موسم کې مې ډېر زیات یادیږې، ما ورته وویل:

څه؟

واورین موسم؟

ویل یې:

هو

ما ویل سمه ده، دا راته ووایه چې چرته به سره ګورو.

ویل یې:

ګل بهار سنټر ته راشه له همدې ځایه به بیا نورو ځایونو ته ولاړ شو.

ما ورته وویل:

سمه ده، موټر چلونکي دا سندره لګولې وه چې وایي:

څو چې درزم درزم دلبره

په ما به لاره کې ماښام شي

په سیند ګډیږم بې ګودره

په ما به لاره کې ماښام شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حالاتو سره برابره سندره وه.

قاري صاحب ته مې وويل:

تاسې کابل کې چیرې ځئ؟

ویل یې موږ کابل کې چکر وهو، دا چې زما دنده وه، نو ماته یې وویل:

ته خپل کار ته ولاړ شه، موږ به چکر ووهو بیا درې ورځې وروسته سره ګورو، ما دوي ته وویل:

زما په ګل بهار سنټر کې لږ څه کار دی، زه هلته هم ځم، قاري صاحب وویل:

هلکه ګوره ګل بهار سنټر کې سوپ هم غاب په دوه سوه افغانۍ دی، حیران شوم چې دا به څه کووم، ما سره په جیب کې ټولې درې زره افغانۍ وې چې شپږ سوه به وس دې ډریور ته ورکوم.

او له هغې خوا څخه کرایه هم وه دا ټوله اونۍ تیرول هم وو، خیال مې نه وو، وراره مې راغږ کړل، دا وګوره زیده پاس په غره واوره پرته ده، ما چې له موټرسر وباسه د باران څاڅکي مې په سترګو وموښتل، بیا مې هم ولیدل چې د غره په سر واوره شروع ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا لومړی ځل نه وو، چې واوره مې لیدله، بلکې تر دې د مخه هم ما ډېره لیدلې وه، خو د ورارہ مې دا لومړی ځل و، چې واوره یې لیدله.

ورو ورو له باران څخه د آسمان څاڅکي په واوره بدل شول، او موږ هم د کابل په ختیځه دروازه د کابل ښار ته ننوتلو، موټر خپل تم ځای ته ورسېد، او موږ سره جلا شو.

ما یواځې ښار ته یو موټر کرایه کړ، او روان شوم، دا موټروان ښه د اکاړې سړی وو، تر ښاره مو ښه ګپ شپ ولګولو، په ښار کې د ګل بهار سنټر و مخې ته کېوتم، د دې اپارتمان مخې ته څو پولیس ولاړ ول،او هر کس یې تالاشي کاوه.

ما هم تالاشي ورکړه او ور ننوتم، زړه نا زړه هم وم، ځکه دا مې لومړی ځل و، چې د خپلې ملګرې اسیه سره مې لیدل، اسیه ته مې زنګ وواهه، ویل یې چې لیفټ ته ننوزه او آخري منزل ته راشه، همداسې مې وکړل، لیفټ تر اخیري منزله راوخېجولم.

آخیري منزل کې راته ښکلې آسیه ولاړه وه، له هغې سره یو ځای په لیفټ کې تر اخیري منزله راکیوتم.

بیا نو یو څه ماهیان مو راوغوښتل پوره پیسې یې یو نیم زر افغانۍ شوې، ما جیب ته لاس کړ، خو اسیه زما لاس ونیو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسې یې له خپل بیګ څخه راوباسلې او ولاړ نفر ته یې ورکړې.

ما د ورکولو ډیر ټینګار وکړ، خو ویې نه منله اخر ترې زه روان شوم، له لاس څخه یې ونیوم، او راته یې وویل:

ته ولې نه پوهیږې جان!

ما سره پیسې شته کنه زه به پرې څه وکم ها، ما ورته وویل:

زه یو ننګرهاری ځوان یم، او هیڅکله هم داسې کار نشم زغملای، زه بی غیرته نه یم چې خپله خرچه پخپلې مینه باندې ورکړم.

له لاس څخه یې ونیوم، بیا یې سر زما په ګونډو کیښود او ویې ویل:

جان!

ته زما ژوند، ساه، وجود، زړه بلکې هر څه یې، که چیرې تاته زه ګرانه یم، نو دا واوره چې له ما سره به یو ځای کې هم ځان نه تاواني کوې.

ته پوه شوې؟

ماورته وویل:

نا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا يې وویل: خير دی زړه مې، ځان دې مه تاواني کوه، زه ستا په تاوان ډېر زیاته خفه کيږم.

خېر دی کنه جان!

ما تندی بړوس ونيو، هغې زما پر اوږه لاس کيښود،

تر لاس يې ونیولم او روان يې کړم، ويل يې که چيرې ته داسې خفه يې نو زما د دې ورځې خوشحالي ټوله له منځه ځي.

ته پوه شوې؟

ما څه ځواب ورنکړ.

بیا يې وویل:

جان خير دی کنه خوشحاله شه، رازه چې کوم بل ځای ته د چکر لپاره ولاړ شو،

بس بله چاره نه وه موټر کې کیناستو، ماته خو کابل کې د چکر ځایونه هېڅ معلوم نه وو، خو دا ښه وه چې اسیه ته د چکر هر ځای معلوم وو، ډریور ته يې وویل، چې تر څو قرغې ته مو بوزي.

دا موټر مو شخصي نیولی وو، زما او د آسیه څخه بغير نور پکې هیڅوک هم نه وو، آسیه به همدا ماته ډېر ډېر راکتل، ما ور څخه ځان خفه نیولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ضمیر مې دا هېڅکله هم نه منله، چې یوه انجلۍ دې زما پر ځای یو هټیوال ته پیسې ورکړي.

نه پوهېږم دا مې د ځوانۍ بد عادت وو، که ښه خو فیصله یې درنو اورېدونکو ته پرېږدم.

په هر حال کله به آسیه راڅخه لاسونه چاپېر کړل، کله به یې راڅخه غوږ کش کړ، او کله به یې هم راباندې د ناز په سترګو د باڼوګانو غشي ورول، زما لومړی وار نه وو چې د آسیه سره مې لیدل، بلکې تر دې وړاندې هم ورسره څو ځله مخامخ شوی وم.

خو هغه وخت مې پوهنتون کې لیدلې وه.

مخکنۍ کیسې خو ډېرې اوږدې دي، مګر که وروګرځو، نو زما د ژوند خوندورې شېبې به یو ځل بیا را تازه شي.

زه به یو ځل بیا د خیال په ټال کې تر ډېر وخت وروسته د آسیه سره د کابل په پوهنتون کې د ځوانۍ خوشحاله شیبې تیرې کړم.

او یو دوه ګړۍ به د خپل ژوند څخه ډېر زیات خوند واخلم.

د ښوونځي په دوران کې مې تر ټولو ستر آرمان دا وو چې یو تکړه پیلوټ جوړ شم، مګر هر کله چې د ښونځي څخه فارغ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو پوه شوم، چې په داسې مملکت کې ژوند کووم، چې هیڅ انسان هم پکې د خپلې خوښې مطابق شخص نشي جوړیدای، په ډېرو زیاتو ځایونو وګرځېدم.

سپین ږیري پلار به مې هم د کراچۍ چلولو پر مهال د تعلیم یافته اشخاصو نه داسې پښتنې کولې، چې په افغانستان کې څوک پیلوټې ویلای شي.

او کنه؟

تر ډېرو خواریو او زحمتونو وروسته دې نتیجې ته ورسېدم، چې په افغانستان کې هېڅ بن آدم د خپلې خوښې هنر مسلک او علم نشي حاصلولای.

ځکه چې دې وطن ته په هیڅ ډګر کې کار ندی شوی، او باید چې کار ورته وشي.

هماغه وو، چې د خپل لیاقت سره مې سم طب پوهنځي ته د کامیابېدو ملا وتړله، تر ډیرې خوارۍ وروسته مې پر ځان دومره باور راغی چې انشا الله په ټول افغانستان کې را څخه څوک د کانکور امتحان جګه نمره نشي وړلای، د اماده ګۍ د استاذانو ټوله توجو ماته وه.

او ماته به يې په ورځ کې پوره لس ساعته درس راکاوه، تر څو لوړه نمره یوسم، ما به هره ورځ شپارلس ساعته درس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايه او شپږ ساعته به مې خوب کاوه او نور دوه ساعتونه د ډوډۍ خوړلو همداسې د ورزش او خبرو کولو لپاره وو.

تر يو څه وخت وروسته د کانکور امتحان راورسېد، ما امتحان ورکړ، زما پارچه کې داسې سوال نه وو شکر، چې زه دې پرې مطمين ونه اوسم، کور ته راغلم.

او تر ډېرې خوارۍ وروسته مې يو څه دمه وکړه، داسې وخت وقعاً چې ډېر خوند لري، زه په ځان سل سلنه باوري وم، چې انشا الله د ټول افغانستان عمومي اول نمره يم.

پدې ورځ چې مې پلار له کار څخه کور ته راغی، د امتحان جريان مې ورته تېر کړ، الله تعالی دې زما پلار او د ټولو ورونو والدينو ته جنتونه ورکړي، کوم خوند چې د هغه وخت په قيد کې وو، د دې وخت په زر ځله آزادۍ کې نشته.

پلار مې ډېر زيات خوشحاله شو، زما مور ته يې وويل:

د خيبر مورې!

وه د خيبر مورې! راشه ځوی دې تر ډېر وخت وروسته له درسونو څخه فارغه شوی دی، او پارچه يې هم ډېره عالي حل کړې ده، ته دې د ځوی سره کينه زه ځم تر څو نن مې د ځوی په خوشحالۍ کې درباندې يو څه خواږه وخورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې ولاړ او پدې ورځ يې راباندې د غنم مال ځيګر وخوړ، د هغه ځيګر خوند! واه! اوس چې هم يې رایاد کړم.

په خوله کې مې نیاړې راډنډ شي، او چې تیرې یې کړم، لکه د خپلې مورکۍ د لاس خواړه مې خوړلي وي، داسې خوند کوي.

کاش چې زه اوس هم لکه د پخوا په څېر هیڅ وای، زما زړه ابی او سپین ږیری بابا ژوندي وای، او په هماغه رقم ژوند وای، بس د قسمت فیصلې دي نو ژوند آخر پای مومي او مور به هم یوه ورځ ولاړ شو.

دا ورځ تېره شوه، زموږ دکانکور نتایج پوره تر شپږو میاشتو وروسته راغلل، پلار مې راته د غریبۍ یو زړو موبایل رانیولی وو، ویل یې هله ځویه نمرې دې وګوره چې څه ته کامیاب شوی یې؟

ما خپله شماره و لینک ته واچوله په لومړي ځل هیڅ هم رانغلل، په دوهم ځل هم رانغی، په دریم ځل سره یې مخامخ زما نمرې راواړولې.

چو ومې کتل تندی مې ګونځې شو، پلار مې راته حیران شو، ویل یې:

ولې خیبره ځویه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څه شوي دي، ما ورته وويل:

ولا بابا زه په ټول افغانستان کې څه چې په خپل ننګرهار کې هم لومړی نه یم راغلی، بابا مې وویل:

ته دا پرېړده ځویه دا راته ووایه چې څه ته کامیاب شو يي؟

ابا طب ته کامیاب شوی یم!

خو په نمرو کې راسره درغلي شوې ده، زه نه پوهېږم چې زه ولې په ټول ننګرهار کې دوهمه درجه راغلم.

خو دومره پوهېږم چې سوالونه مې ټول سم حل کړي وو.

دا خبره همدلته پرېدم.

راځم پوهنتون د آسیه سره لومړۍ لیدنه او خوندور ژوند ته!

زه یې د کابل طب پوهنځي ته ورکړی وم، او پوره تر دیارلسو ورځو وروسته پوهنتون شروع کېده.

دا وخت زموږ د ژوند حالات هم ښه شوي وو، ځکه چې پلار ته مې په کومه خارجي موسسه کې د ګارډ دنده ورکړل شوې وه.

او همدا ډول ماته هم د پلار خارجي موسسې د ژباړې په مقابل کې یو څه پیسې راکولې، چې په واټساپ کې به مې ژباړه ورلیږله، زموږ د پوهنتون د شروع کېدو موده هم پوره شوه، او د همدې ورځې په سبا زموږ پوهنتون شروع کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا شپه هم تېره شوه، په سبا یې ما د خپلې کورنۍ له غږو سره خدای پاماني وکړه او د کابل هډې سړک ته راووتم.

ډېر ژر وروروسېدم، ډېرو ډرېورانو چغې وهلې، له یوه ډرېور سره مې تبه ولګېده، له خویه راته ډېر ښه و ایسېده.

سور پلنکوچ یې درلود، د ننګرهار ګرمۍ هم ځانته یو څه ویل، د ګاډي په اخري څوکۍ کې کېښېناستم.

ډریور چغې وهلې خو نور کومه سورلۍ نه وه، د سهار خړه وه، ماته خوب راغی.

په آرامهپه همدغه ځای بیده شوم، عجب خوب وو، سترګې مې ورغلې وې، پر ځان نه وم پوه شوی.

یو وخت مې یو خوږ آواز تر غوږه شو، سترګې مې پرانیستلې، د ښیښې څخه یو ماشوم سر راننباسلی وو.

تور مخ یې سخت وډار کړم، ویل یې اوبه اخلې؟

یو بوتل اوبه مې ور څخه واخیستلې، ما اوبه څښلې چې ښي خواته مې ولیدل، د اوبو بوتل را څخه وغورځېد.

ژر مې وچت کړ، په خوا کې مې یوه ښکلې انجلۍ چې تورو بانه ګانو یې زما په زړه بار بار حملې کولې، ناسته وه.

د هغې شنې جامې پر تن وې، او د غومبورو لارو یې زما نظر بلې خواته نه پرېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هک حیران شوم، ما خپلې ټولې خپلوانې انجونې لیدلې وې.

ما خپلې ګاونډیانې هم لیدلې وې، ما ډیرې زیاتې انجونې لیدلې وې.

خو دومره خایست ما پخپل ژوند لا نه وو لیدلی، دا انجلۍ مې له زړه نه خوښه شوه، خلاصه دا چې د مینې په دریاب ور ګډ شوم.

پوره تر نیم ساعته پورې خو ما او هغې صرف له منظرو خوند اخیسته، او هېڅ خبره مو نشوه کولای، خو هر وخت چې سروبي ته راورسېدو، نو ډرېور وویل:

کیوزۍ موټر مینځو، او هم تیل ور اچوو.

موږ ټول کیوتو، زه ولاړم لږ څه تروه کبان سره د دوو ډوډیو مې راوخیستل، دوه ډوډۍ مې ځکه راوخیستې چې د شپې مې هم څه نه وو خوړلي او ډیر زیات وږی وم.

د کبانو والا په تروو کبانو شین نارنج وزبیښه، بیا یې اغبار په پلاستیک کې واچاوه، د انجلۍ یخني کېده، ډریور ژر ژر خپل کار ختم کړ.

او موږ یو ځل بیا و خپلو څوکیو ته ورغلو، ما کباب پرانیسته، د کباب بوي خوندور وو، بغیر له ځنډه مې په خوراک شروع وکړه، یو څه خو مې ډېر په خوند خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړ، خو چې پام مې شو، انجلۍ راته داسې کتل چې په سترګو کې یې د غوښتلو غوښتنه کوله.

د یو کب د ملا تیر مې ورکړ، هغه هم ورته لګیا شوه، یوه ډوډۍ ما وخوړه، او یوه هغې وخوړه، ما ورڅخه په ویریدلي انداز وپوښتل:

تاسې هم لکه کابل پوهنتون ته روان یاست؟

ویې ویل:

نه

بیا مې وویل:

سمه ده.

په آسمان کې درزونه جوړ شول، او باران شروع شو.

سور پلنکوچ له ټولو موټرو څخه په تیز رفتار کې روان وو،

انجلۍ وویل:

تاسې ولې پوښتنه وکړه، چې آیا تاسې کابل پوهنتون ته روان یاست.

ما ورته وویل:

ښښه غواړم، ما ویل که چیرې داسې چپ کینو نو دا مزل به ډیر سخت شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې:

سمه ده.

زه درته وایم:

زه پخپل ژوند کې یوه مور لرم، او د ننګرهار یم.

خو اوس مهال کابل کې اوسېږو، زموږ په ننګرهار کې لږه څه ځمکه وه، ما ویل چې هغه خرڅه کړم.

او د مور تداوي مې پرې وکړم، خو هغه ځمکه راڅخه زما تره په زور نیولې ده.

هغه وایي، که چیرې ته خپله ځمکه غواړې، باید زما له زوی سره واده وکړې، خو د هغې زوی یو نا لوسته او جاهل انسان دی، زه د هغه له زوی سره ژوند نشم تیرولای، خو له بلې خوا مې مې مور درملنې ته اړتیا لري.

سترګې یې له دردوونکو اوښکو څخه ډکې شوې، ما ورته وویل:

ستا د مور په درملنه څومره خرچه راځي؟ ویل یي دوه لکه افغانۍ!

ما ورته بیا وویل:

که چیرې زه درته ووایم، چې دا کومک به درسره زه وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څومره به خوشحاله شې؟

ویل یې:

که چیرې داسې وشي، زه مې له خپل ژوند هم تېرېږم،

خو داسې ټوکې راسره ډېرو کړي دي.

ما ورته وویل:

زه ټوکو والا نه یم.

سمه ده.

ما او تا دواړه به ښار ته ولاړ شو او پیسې به درکړم.

ویل یې:

سمه ده، وبه ګورم نو!

زما او د هغې تر منځ لدې خبرو وروسته چوپتیا خوره شوه، خو ما د چوپتیا دیوالونه ونړول، ورته مې وویل:

ستاسې نوم څه دی؟

ویل یې:

داسې مرسته مې نده پکار چې زما عزت ته پکې تاوان پېښیږي.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه خدای دې نکړي.

ما خو هڅې پوښتنه وکړه، زه له تاسې سره مرسته ستاسې د بې وزلۍ لامله کووم.

ویل یی:

سمه ده، بیا نو داسې پوښتنې مکوۍ.

ما وویل:

سمه ده.

انجلۍ چپ شوه.

ما هم په غوړونو کې ګوشکیانې ورکړې، او د مینې په رنګینو ټالونو کې خوب یوړم.

یو وخت مې چا لاس وخوځاوه، ومې کتل هماغه انجلۍ وه.

یو سوړ اسویلی مې وکېښ، له انجلۍ سره یو ځای راکیوتم.

ډریور ته مې کرایه ورکړه، بیا مې تر ښاره یو ځانګړی موټر کرایه کړ.

د کابل هغه کورونه چې رنګونو یې ښکلا دوه چنده کړې وه.

بیل خوند درلود.

د ډریورانو شور، د انسانانو ګڼ والی، او د ټیکسیانو بوی د کابل له لویو ځانګړنو څخه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجلۍ راته وویل:

خا تاسې خو زما د نوم پوښتنه کوله، لومړی تاسې ووایي چې ستاسې نوم څه دی؟

ما ورته وویل:

زما نوم خیبر قلندرزی دی.

د ننګرهار یم، او په خپل کلي خېوه کې اوسم.

او تاسې؟

ویل یي:

زه عایشه شینوارې یم.

تاسې مه خفه کیږۍ، ځکه ما چې د هر چا نه د کومک غوښتنه کړې.

نو لومړی یي خپل خواهشات را مخته کړي.

ما له خدایه ستاسې په څېر صادقه انسان غوښته، تر څو بې له کوم غرضه راسره مرسته وکړي.

ورڅخه مې مننه وکړه.

د کابل په ښار کې مې پوره دوه لکه افغانۍ ورکړې.

انجلۍ راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رازه چې یو ځل زموږ کور ته ولاړ شو، هلته به یوه پیاله نیم چای وڅښې بیا به ځې.

ما ډېر ټینګار وکړ، چې زه مې خپل پوهنتون ته ځم.

خو هغې پرېنښودم، او له ځانه سره يې خپل کور ته روان کړم.

له ډېر مزل وروسته یوه تنګه کوڅه راغله، انجلۍ وویل په دغه کوڅه کې زموږ کور دی.

دواړه دې کوڅې ته ننوتؤ.

او د اخري دروازې ور يې وډباوه.

ورته مې وويل:

تا خو ويل چې زه د ځان او مور څخه ما سوا بل څوک نلرم کنه.

ويل يې:

یو څه ماشومان د ګاونډیانو رازي، هغوي دروازه خلاصوي.

یو څه انتظار مو وکړ، خو دروازه خلاصه نشوه، زما زړه کې هم رنګ رنګ فکرونه تاوېدل.

یو ځل خو مې له ځانه سره وویل، چې رازه یاره ته څه کوې هڅې د پردي کور ومخې ته ولاړ يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا مې وویل:

اوس راغلی یم.

په همدې کې دروازه خلاصه شوه.

درې ځلور ماشومان له کور څخه راووتل، جامې یې خیرنې وې.

ویل یې:

رازئ، مور ورننوتو.

خو د دواړو دروازو تر شا غله ولاړ وو.

او انجلۍ پرې زما تر خبرېدو مخکې زه خرڅ کړی وم.

دروازه یې بنده کړه، او نور یې راته د ټوپک اخري برخه ونیوله.

بی حده زیات یې ووهلم.

دومره یې ووهلم چې له ملا څخه مې وینو دارې وکړې.

ما د وهلو پر مهال ولیدل، چې هغې انجلۍ ته یې مالک وویل چې څه دې ورنه اخیستې دي.

او کنه؟

انجلۍ ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه، څه ورسره نه وو چې ورڅخه اخیستی مې وای.

دا زما د ژوند تر ټولو لومړی ټکر وو، دې خلکو زه له ځانه سره پوره اته ورځې وساتلم.

او زما په سر يي زما له پلار څخه پوره یو میلیون افغانۍ واخیستې.

د دې پیښې څخه وروسته زه مې پلار پخپل لاس پوهنتون ته بوتلم.

او ویل يي چې لدې ځایه راونه وځې، زما د پوهنتون دورې خوندورې ورځې شروع شوې.

زموږ د طب پوهنځي ټول استاذان زما سره د شوې پیښې څخه خبر وو.

او هره ورځ به يي محصلینو انجونو او هلکانو ته زما مثال ورکاوه، چې داسې انجونې مو چیرته دوکه نکړي.

کابل وو نو، د ټول افغانستان مرکز وو، د هر ولایت خلک ورته ځي، راځي.

زموږ د طب سخت درسونه شروع شول، هغه درسونه چې بیخي زیات سخت وو.

د څو ورځو تر تېریدو را وروسته مې ولیدل، چې هاغه غله انجلۍ چې عایشه شینوارې نومېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په لومړي ځل یي زه دوکه کړی وم، زموږ پوهنتون ته راغلې وه، او زما پوښتنه یي کوله.

ما ترې ځان پټ کړ، او ورنغلم، خو استاذان راپسې اخر راغلل، مجبور شوم ورغلم، په مات زړه وروان وم.

د انجلۍ په سترګو کې راته یو ډول پښیماني ښکاره شوه، خو زړه مې نه غوښتل چې خبرې ورسره وکړم.

اخر انجلۍ هم راته وویل:

که چیرې ته له ما سره خبرې نکوې نو مه یي کوه، دادی زه درنه ولاړم.

خو دا په یاد ساته، چې ما هغه پخوانی ژوند پرېښود، غواړم یوه ښه میرمن شم.

ستا په څېر پرهیز ګاره او د خپل خواهش وژونکي انسان مې له خدایه په سوالونو غوښته.

خیر زه ځم، خو که چرته دې راباندې رحم راغی نو دغې نمبر ته ضرور زنګ راووهه.

په کاغذ لیکل شوی نمبر مې خپل جیب ته واچاوه.

خپل اطاق ته راغلم، یو ځل بیا مې د خپلې بربادۍ په اړه سوچ واهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې دواړو لاسونو ته تکیه کړ، داسې نیم ساعت مې چرت وواهه، خو هېڅ نتیجه هم لاسته رانغله.

آخر مې خواکې ناست ملګری چې درس يې وایه، په ملا وټېولم، سر مې له خپلو لاسونو څخه راپورته کړ.

سمیع وو، ویل یي یاره دا څه سوچونه وهې، ګوره هلکه زما درته پام دی.

نن دې بیخي درس ندی ویلی خا!

ما ورته خپله ټوله کیسه تېره کړه.

ګر چې د لومړۍ کیسې نه زموږ ټول صنفیان خبر وو، مګر دوهمه کیسه باندې لا څوک خبر نه وو.

سمیع راته وویل:

هلکه خیبره زه درته یوه مشوره درکووم.

ما ورته وویل:

وایه.

ویل یي:

ګوره وروره عایشه کاکړ تاته دوکه درکړه، ته يي څومره ودردولې، که زما منې لکه زما په څېر یي پر ځان مینه که او وروسته یي زړه ورمات که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل:

نه ياره خدای دې نکړي، ولې تا لکه چاته دوکه هم ورکړې ده.

ويل يي ياره څه به درته ووايم.

تيرېږه د دې کيسو نه!

دا مهال ورته زنګ راغی.

بند يي کړ.

علت مې ور څخه وپوښت.

ويل يي:

يوې انجلۍ مې زړه مات کړی دی، او له ځانه سره مې اراده کړې ده، چې پوره د زرو انجونو زړه به ماتوم.

تر اوسه خو مې د دوه سوه او درې انجونو زړه مات کړی دی.

ااو نور هم لګيا يم.

ما ورته وويل:

ياره دا څه وايي ؟

هغه يوه به ظالمه وه، که دومره تکړه يي نو د همغې نه يي بدله واخله کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یي:

له هغې خو مې ښه پوره بدله اخیستې.

مګر اوس مې دا یو ډول خوراک دی، تر څو زړونه مات کړم.

د هر چا د زړه په ماتولو سره یو ډول سکون راته حاصلیږي.

سمیع بیخي بلې خواته بوتلم.

له ما څخه یي بیخي پخوانی غم لرې کړ.

ما داسې فکر نه وو کړی، چې داسې خلک به هم په دنیا کې شتون ولري.

خو دا لومړنی انسان وو، له سمیع څخه مې وپوښتل:

هلکه خا دا راته ووایه، چې له لومړنۍ مینې دې څه ډول غچ واخیست؟

ویل یي:

د غچ اخیستلو څخه د مخه به درته ووایم، چې څه ډول دوکه یي راسره کړې وه!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبره وروره زه ډېر خرابات هلک وم، په خپلې مینې مې هره ورځ زر دوه زره افغانۍ لګولې، همداسې زر دوه زره به مې ورته د خرچې لپاره هم ورکولې.

مګر زه پدې نه پوهېدم، چې اسیه صرف زما څخه د پیسو شکولو لپاره له ما سره مجازي مینه کوي.

د اسیه ټوله خرچه ما په غاړه اخیستې وه، او بل ماسره پیسې هم خې ډېرې وې، ځکه چې له پلار څخه راته په کوچنیوالي کې ډېر زیات میراث پاتې وو.

او پلار مې په حق رسېدلی وو.

اسیه هم زما له شته وو څخه خبره وه، خو زه پدې نه پوهېدم، چې هغې صرف زما د شته وو لپاره له ماسره مینه کوله.

داسې نه وه، چې زه احمق وم، نه پوهېدم، مګر اسیه به داسې عملونه کول.

چې زما پرې هېڅ د درغلۍ شک نه راته.

یوه ورځ را څخه اسیه پیسې وغوښتې، مګر ما ورنکړې، تر څو معلومه یې کړم، چې اسیه له ما سره مینه لري، او که زما د پیسو سره مینه لري.

په هماغه ورځ راته په ثبوت ورسېده، چې اسیه زما له پیسو سره مینه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه يي د يو څو بوينو نوټونو لپاره ډير زيات ورتلم.

ما هم ورته وويل:

لدې ځخه وروسته والاکه راځخه يوه کاسيره وګورې.

هغې وويل:

چې داسې ده، نو والاکه لدې ځخه وروسته ته هم زما ځهره وګورې.

هماغه ورځ شوه او اسيه ولاړه، مګر يوه ورځ چې ما د خپلو ملګرو په همکارۍ معلومات وکړل، نو اسيه د بل هلک سره ګرځېده.

ماته هم د غچ اخيستنې ډېره خوندوره موقع په لاس راغله.

ما هغوی دواړه يو ځای ونه کتل، خو دومره پوه شوم، چې هلک او انجلۍ دواړه نن ماذديګر زازي پارک ته د چکر لپاره رازي.

ما همدغې وخت کې يو ملګري ته چې د مکتب د وخت ملګری مې وو زنګ وکړ، ورته مې وويل:

هلکه ځان زازي پارک ته له خپل کانټينر سره راورسوه، دا چې زما دا ملګری به شپه او ورځ په بالاخانو کې ګرځېده، نو دا خبرې ورته عادي وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځانه سره يي ډېر زيات ملګري راوستل، د زازي پارک څخه په مخکې چوک کې ورته ودرېدو.

ماته معلومات راغلي ووچې هلک او انجلۍ په سپین ټوډي موټر کې راځي.

چې ټوډي د هماغه هلک ده، ټولو هلکانو پوزکونه ووهل، هر کله چې ټوډي راورسېده، هلک لاسونه پورته کړل، انجلۍ مې ترې راکوزه کړه.

د هلک په سر وسله ايښې وه، ځکه يي هېڅ هم ونه ويل، او زموږ له وينا سره سم يي موټر چالان کړ او ولاړ، ما سره د ټولو ملګرو مې انجلۍ موټر ته پورته کړه، موټر کې ټول هلکان کښيناستل، ما خپل پوزبند لرې کړ.

اسیه زه وپېژندم، موټر حرکت وکړ، انجلۍ مې له ټولو ملګرو سره يو ځای د موټر څخه په اوږه راکيباسله، او په بالا خانه کې مې پوره په اتيا لکه روپۍ خرڅه کړه.

فکر کووم، له هغې تور دوزخ څخه به تر اوسه هغه نه وي راوتې.

د همغې ورځې وروسته راته دا خوند راکوي، چې د انجونو زړه مات کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې د دوه سوه او درې انجونو زړه مات کړی دی، او دا عدد چې کله تر زرو ورسېده بیا بس دی.

ما فکر وکړ!

د آسیه په نوم زموږ یوه خپلوانه هم وه، خو پوره د درې کالو راهیسې نادرکه وه.

ومې ویل چې دا چرته زموږ هاغه خپلوانه آسیه نه وي، ما ورڅخه د قوم پوښتنه وکړه، ویل یی چې آسیه هم د دره نور وه.

اوهو بس زړه مې ترکان وخوړل، ځکه چې آسیه زما د ترور لور وه.

هغه زما ډېره خوښه وه، واقعاً هغه زما لومړنۍ او اخرنۍ مینه وه.

او هغه ټوډي والا هم زه وم، کوم چې په پورتنۍ کیسه کې سمیع ذکر کړ.

په سمیع مې ځان پوه نکړ، خو ویرېدم، پدې چې چېرته ومې نه پیژني.

له سمیع څخه مې د بالا خانې ادرس وغوښت، خو هغې وویل، څنګه دې خوښه ده ته هم لکه ورزې؟

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ورځم یاره له هغې انجلۍ پوښتم چې ولې یی له تاسره خیانت کړی دی.

دا چې زه په آسیه مین وم، مګر زما د مینې په دوران کې آسیه همدې سمیع ته د خندې ګوته نیولې وه.

زما له سمیع څخه ډېر بد راغلل، خو خوشحاله پدې شوم، چې خپله آسیه مې پیدا کړه.

په ډېر زیات چل او هنر سره مې له سمیع څخه آدرس واخیست، او روان شوم.

یوه مشخص ځای وو، د هغې ځای نوم نشم اخیستی، خو په ډیرې سختۍ سره مې یو سمبوسو والا پیدا کړ.

او ماته سمیع ویلي وو چې همدغه سموسو والا خلکو ته د نوي ځای آدرس ورکوي.

سموسو والا څخه مې په ویریدلي انداز پوښتنه وکړه،

وروره ستاسې آدرس راته چا راکړ، ویل یې :

ستاسې څه پکار وو؟

ما ورته وویل: وروره زه د ننګرهار پوهنتون محصل یم، او ستاسې ادرس راته پوهنتون کې یو شاګرد راکړ.

سموسو والا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه شاګرد نوم څه و.

ما ورته وویل:

سمیع سمیع نومیږي، ویل یې هو سمه ده.

خو هغه بالا خانه اوس له دې ځایه پاکستان ته تللې.

تندي ته مې ټک ورکړ، ځکه دا خو لا سخته شوه، سموسو والا وویل:

خیر مه خفه کیږې، دلته یوه بله نوې جوړه شوې، د هغې آدرس به درکړم.

خو لومړی به زما شیریني راکوې.

ما ورته وویل:

د دې ځای آدرس مې ندی پکار د پاکستان آدرس راوخایه شیرینیانې ډیرې.

ویل یې:

دغه ځای د پنډۍ په راجه بازار کې دی.

سموسو والا ته مې پنځه سوه افغانۍ ورکړې، له ما پوهنتون پاته شو.

او د پاکستان په تکل له پوهنتونه راووتم.

خو نه راسره پاسپورټ وو، او نه کوم بل څه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیګ مې شاته واچاوه، خپل ټول د ضرورت وړ لوازم مې له پوهنتون څخه راوویستل.

د کندهار د هډې په طرف روان شوم.

په هډه کې یو موټر ولاړ وو، خبره مې ورسره وکړه، دا موټر بیا تکه توره تودې وه.

چې شاته پکې درې څلور نور خلک هم ناست و، زه په مخکنۍ چوکۍ کې کیناستم.

موټر حرکت وکړ، له ځانه سره مې یو بوتل اوبه او لږ څه کباب هم راوخیستل، تر غزني راورسېدو.

تورو وریځو د قهر نارې پیل کړې، د لین موټرو تېز رفتار کاوه.

په موټر کې یو ډول خوشبویې هم د ډریور له خوا پاشل شوې وه، د آسمان تورو وریځو له خپلې غیږې د رحمت څاڅکي راوڅڅول.

د باران څاڅکې ډېر غټ غټ وو، د خلکو ترې ویره کېده.

ډېر ژر د موټر ښیښه له څاڅکو ډکه شوه، ډریور پرې پای پاک کش کړ.

ورځې هم په آرام آرام خپل ځای د شپې تورې تیارې ته پریخود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر پر ښیښه د ګلې غونډوسکي راوګرځېدل، ډریور موټر د یوې ونې لاندې ودراوه.

تر څو باران آرام شي، او بیا روان شو.

هر کله چې باران لږ لږ څه آرام شو، موټر بیا خپل حرکت پیل کړ، ډریور ښه وو تېز وو.

تر کندهاره یې په اوو ساعتو کې راورسولو، لدې موټره راکېوتم.

او د سپین بولدک لیاره مې ونیوله، چې دغه لاره هم د افغانستان له لویو لیارو او سرکونو څخه حسابیږي.

یو ډریور سره تر سپین بولدګ پورې راغلم.

د سپین بولدک په لیاره یې نه پریښودم، ډیرې زارۍ مې ورته وکړې.

خو پرینښودم، آخر کې بېرته ناهیلی ترې راروان شوم، د یوې ویالې تر څنګ فکر مند او غمجن کښناستم.

اصلا ماسره تذکره نه وه، او له کوره تذکره راوړل، خبره ډیره اوږدوي.

نو کور ته مې زنګ وواهه ورته مې وویل: زما تذکره له کوره راولیږۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په کندهار کې یو هوټل ته ولاړم، وږی شوی وم، ما ویل چې یو څه به وخورم.

د نصیب پریکړه وه، په همدې هوټل کې مې یو سیجي راواخیسته.

زه په خوړلو لګیا شوم، چې ومې لیدل عایشه کاکړ تصادفاً زما مخې ته کیناسته.

زما ذهن راته وویل: چې دې انجلۍ ته د پوهنتون نه تعقیب کړی یې.

ځکه خو راپسې تر دې ځایه راورسېده.

او زما شک تر یو حده ریښتیا هم وو، ځکه چې عایشې ته سمیع ویلي وو، چې خیبر د سپین بولدک له لارې پېښور ته ځي.

خو دلته پوښتنه داده چې سمیع ته چا وویل؟

چې خیبر د سپین بولدګ له لارې پاکستان ته ځي.

خیر د دې علت به وروسته د وخت سره سم درته induvwایم، عایشه راته مخامخ کښیناسته.

او لکه د اول ځل په څېر یې راسره دا ځل د سیجي خوړل پیل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم زړه کې زور نه وو، هاغه د سادات خبره وايي په تنهايې کې انسان خپل دښمن هم ځانته تر ټولو نږدې انسان ګڼي.

زه تر اخره غلی وم، او عايشې خبرې کولې، هغې خپله پښيمانتيا د خپلو دردوونکو خبرو په اورولو کې ماته ښرګندوله.

خو ما يې خبرو ته هيڅ اهميت نه ورکاوه، آخر يې راته دا هم وويل:

چې زه تا تر پاکستانه رسولای شم.

ما بيا هم ځواب ورنکړ، هغې وويل:

ګوره زه له تاسره مرسته کووم، له تورخم دې اړوم، هاخوا چې ته چيرته ځې ورځه.

دا خبره بې زما لږه څه خوښه شوه، بس بله لار نه وه.

ورسره مې نو ومنله، تر ښومې واړوي، ښه په آرامه مو ډوډۍ وخوړله، د ډوډۍ وروسته مې لستوڼي رابډ وهل، تر څو اودس او لمونځ اداء کړم.

د هوټل په آخري حصه کې ځانګړی جوړ شوی تشناب وو، اودس مې پکې وکړ.

عايشې ته مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې همدې د خوراک په ځای کې راته په طمع شي، او زه جماعت ته د لمونځ اداء کولو لپاره ولاړم.

د مازیګر څلور بجې به وې، له جماعت څخه راووتم، عایشه مخکې شوه، او زه ورپسې شوم.

د یو څه مزل وروسته د پاکستان او افغانستان سرحد ته ورسېدم.

دا ځل پولیس افسر له عایشې څخه زما د کارت او تذکرې پوښتنه وکړه، هغې ورته وویل:

دا زما خاوند دي، دغه زما کارت دی.

عایشې ته یې وویل: ته دې ماسک لرې کړه، شاوخوا خلک ولاړ و، عایشې ماسک ورته لږ څه لرې کړ.

بیرته یې ژر په پوزه کړ، پولیس ورته بیا وویل: پوره یې لرې کړه.

ما ورته وویل: صحیح شو کنه بس دی، یو ځل یې درته وخود کنه.

ویل یې: نه ولاړ شئ یو ځل ځان هاغه ماشین کې سکین کړئ بیا راشئ، ولاړو ځان مو سکین کړ، دا پولیس ډیر خراب انسان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غلته سترګه یې عایشې ته ولیدل، عایشه که هر څنګه وه، یوه پښتنه پیغله وه.

او هیڅ پنجابی دا حق نلري، چې یوې پښتنې ته هم په سپک نظر وګوري.

لس مې موټی کړ، تر څو ویې وهم!

خو عایشې مې لاس ونیو.

شکر چې په آرامه واورېدؤ، ګنې لدې به دلته څومره لویه لانجه جوړېده.

له عایشې سره مې لانجه شروع کړه، چې ولې یې افسر ته وویل چې دا زما خاوند دی.

خو خیر لیاره مې ورخخه بېله کړه، په هر حال بنه یې راسره وکړل.

هغه روانه وه، ما پرې د شاخوا نه غږ وکړ:

عایشې!

شاته یې راوکتل، ویل یې څه دي؟

ما ورته په بنده ژبه وویل: زه په پاکستان کې نابلده یم، هڅې نه بیا مې څوک ونیسي.

ویل یې: خا نو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: که کیږي دواړه به یوځای ولاړ شو.

ویې خندل!

او ویې ویل: سمه ده، څه ډول چې ستا خوښه وي، هماغسې به وکړو.

ورځخه مې وپوښتل: خا لدې ځایه اوس په څه کې ځو.

ویې ویل: لدې ځایه باید په اور ګاډي کې ولاړ شو، ځکه مخکې ډیر قوي پولیس ولاړ دي.

او هغوي امکان لري دا ونه مني چې ته زما خاوند یې.

سخته غوصه راغله، او هغې هم زما د غوصې لپاره دا خبرې کولې.

عایشه ولاړه، او د اور ګاډي ټکټ یې راواخیست، زه اول نه اور ګاډي کې کښېناستم.

عایشه د لږ ځنډ وروسته اور ګاډي ته راوخته، زما و مخې ته کښیناسته.

ویې ویل:

ګوره خیبره!

تاسره هېڅوک هم دومره کومک نه کوي.

تر څو چې مینه درسره ونلري، ته ولې نه پوهیږې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل:

سمه ده، زه په هر څه پوهیږم، خو زه اوس د داسې چا په لټولو پسې روان یم، چې له تا راته ډېر ارزښت لري.

عایشې وویل: سمه ده.

زه او هغه د یوې شیبې لپاره غلي شو، اور ګاډي په کلار کلار حرکت وکړ.

ټنګ او ټونګ یې شروع شو، د پاکستان حکومت د دغه اور ګاډي لار په ډیرو ښکلو ښکلو منظرو تېره کړې ده.

د دې منظرو په لیدلو سره راته د هندي او پښتو فلمونو هاغه ښکلې ښکلې منظرې ذهن ته ودرېدې.

واقعاً د هغې نه کمې نه وې، شنه شنه ځایونه د شنو غرونو پر سره د واورو داسې رابهیدل لکه د یو انسان تر سترګو چې اوښکې بهیږي.

اور ګاډی به په هغه لار ته چې منظرې به یې په تدریج سره لا ښکلې کېدې.

یو وخت کې یو تک شین کلي ته ورسېدو، اور ګاډی همل‍ته ودرید، په دې کلي زما خیال دی باران شوی وو.

لا یې هم په آسمان کې وربځ چلیده، د کلي څخه لرې د سړک پرسر څو انجونو منګي په ترخکو کې نیولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رنګارنګ جامو يې د هر انسان نظر ځان خواته کش کاوه.

د چڼچڼو آوازونود کلي ماحول ته بېله ښکلا ورکړې وه.

په پټو کې يې غنم کرلي وو، خو لاشنه وو، داسې شنه چې شين رنګ يې د انسان د سترګو ديد تېزاوه.

د دې کلي ماحول واقعاً خوندور وو، اور ګاډي والا وويل:

چې شپه همدلته په آرامه تېره کړی، سبا به پخير حرکت کوو.

ما او عايشه د کلي ماحول ته داخل شؤ، واقعاً دا يوه ښه کلی وو، د دې کلي خلک ډېر د لوی زړه څښتنان وو، دوی د رنګ نه پنجابيان معلومېدل، خو په ميلمستيا کې يې پښتنو ته ماته ورکړې وه.

دا چې زموږ پښتنو خپل پخوانی دود پريخی مګر ځای يې خالي ندی پاتې، او خبره د انسانيت ده، که پښتون د انسانيت په لور روان وي.

نو د پښتون صفت به کيږي، او که پنجابی د انسانيت په لور روان وي، نو د پنجابي صفت به کيږي.

موږ ته نه غلط رواج اهميت لري، او نه هم بې ديني موږ ته اسلاميت او انسانيت تر ټولو زيات اهميت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې کلي کې د شپې لپاره راته يوه کوټه راکړل شوه، دا چې ماسره عايشه وه نو ځکه راته يوه خونه ځانګړې شوه.

او مجردو (بې ښځو) سړو پنځه شپږ نفرو ته يوه کوټه ورکړل شوه.

دا کلي د غره پر سر وو، او د غره په لمنه کې پټي وو، موږ لومړی غره ته راختلي وو.

او اوس يې کوټې راکړې، زه په کوټه کې پر کټ باندې څملاستم، او عايشه پر مځکه بيده شوه.

ماته خوب نه راته، د کټ و خوا ته ښيښه وه، پرده مې يې ليرې کړه، چې ومې ليدل، د لاندې کلي هره برخه ورڅخه معلومېده.

د اوبو د غږ تر غره رارسېده، لاندې د غره په لمنه کې څو ساتونکي ولاړ وو.

په دوه يا درې دقيقو کې به يې ويو لوړغږ باندې ناره کوله، الله اکــبــر!

دا د دې لپاره وه، تر څو غله د کلي و خوا ته رانشي، د ساتونکو غږونه به د غره په لمنو کې له يو بل سره لګېده، او انګازې به يې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو غږ به تر يوې دقيقې پورې بار بار اوريدل کېده، د هر کور له خوا به يو ځل د غنمو په لور رڼا اچول کېده، تر څو غنم وګوري کوم الوتونکی مرغه خو به يې نه خرابوي.

پدې کوټه کې هم د الماری پر سر يو څراغ پروت وو، راومې خيسته.

د کلي په يوې يوې برخې مې وګرځاوه، ډېر خوند يې راکړ، همداسې ويده شوی وم.

يو وخت مې مخ د لمر تودې ځانګې وسوځاوه، ژر راپورته شوم، فکر کووم لمونځ قضاء شوی وو.

ژر ژر ولاړم، تر څو اودس وکړم، چې څنګه له کټ څخه راپورته شوم.

عايشه له حمام خانې څخه راووته، ويختان يې لامده وو، سپين غټ مخ او تورو سترګو يې ډير خوند راکړ.

مګر همدغه وخت کې آسيه را ياده شوه،

آودس مې نيمايې ته رسولی وو، چې د اور ګاډي نفر راغی، او ويل يې چې ځانونه ژر ژر اور ګاډي ته راورسوی، چې لس دقيقی بعد حرکت کوي.

خپل دوه رکعته مسافرانه لمونځ مې اداء کړ، او د عايشې سره يو ځای تر اور ګاډي راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نیمايي مزل مو یو ځل بیا پیل کړ، اور ګاډی روان شو.

ما له عایشې وپوښتل چې دا اور ګاډی تر کومه ځایه پورې ځي، عایشې وویل: دا اور ګاډی تر کراچۍ پورې ځي.

بیا مې ورڅخه وپوښتل: خا نو د کراچۍ څخه بیا پنډی ته کوم موټر نیم ځي او کنه.

ویل یې:

هو همالته موټرې ولاړې وي، او ځي.

تر دې وروسته د اور ګاډي اشپز راغی، دا چې موږ د سهار ناشته نه وه کړې، ځکه نو باید په اور ګاډي کې مو څه خوړلی وای.

عایشې اور ګاډي والا ته یو څه پیسې ورکړې، ما کې هم هیڅ شیمه نه وه.

چې د پیسو د ورکولو مې ورته ویلی وای، زه په اور ګاډي کې هم ویده وم.

اشپز یو څه راوړل، هغه مو وخوړل او نور زه پاس وختلم، تر څو بیده

کلاړې بیده شوم، د سترګو پټولو سره پر ځان بیخي نه یم پوه شوی، تر ډیره وخته بیده وم، یو وخت چې له خوبه راپاڅېدم.

ومې لیدل، چې په مخ مې څو د تورو زلفو تارونه پراته دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ ته مې پهلوانه عایشه ویده وه، تر ډېر وخت وروسته د عایشې د روح په په غیاب کې مې د هغې له حسن څخه خوند واخیست.

هغې ته خدای ښېل ډول ښایست ورکړی وو، هغه یوه چاغه انجلۍ وه، چې د مخ په کاسه کې یې کوم هډوکی تش نه معلومېده.

بیا مې هم ځان قابو کړ، او عایشه مې له خوب څخه راویخه کړه.

هغې هم ژرژر خپل جالۍ لرونکی پړونی پر سر کړ، او یو ځای په کراچۍ کې له اور ګاډي څخه راکیوتو.

د کراچۍ ښار ډیر د ګڼې ګوڼې څخه ډک ښار دی، چې ډېر پېښوریان یې د لیدلو ارمان لري.

د عایشې د خبرې سره سم، په خوا کې موټرې ولاړې وې، عایشې په اوردو ژبه له یو ټوډي والا سره خبره وکړه.

ما او هغه یو ځای د پنډۍ او اسلام آباد په لور حرکت وکړ، د هغه ښار

موټر په تیزۍ سره رفتار کاوه، او ښکلې سیمې به یې ژر ژر فنا کولې، د ډېر زیات مزل کولو څخه وروسته تر اسلام آباد راورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسلام آباد ډېر لوی ښار دی، ما پدې ښار کې هيڅوک هم نه پيژندل، يو ځای عايشه يو دوکان ته ننوته.

ماته يې وويل:

ته همدلته بيرون راته په طمع شه، زه ژر بېرته راوزم.

پوره يو ساعت ورته په طمع شوم، خو د انجلۍ هيڅ درک ونه لګېد.

آخر مې اراده وکړه، چې زه به ورپسې ورشم، خو دا چې ژبه راته زده نه وه.

د دې جرأت مې هم نشو کولای، بس بله لاره نه وه، دوکان ته ورننوتم دا چې ژبه مې زده نه وه.

نو هټۍ وال هم پوه شو، چې ژبه راته زده نده.

نو انګليسي يې شروع کړه، دا وخت مې د مکتب د زوړ استاذ راز محمد چې په موږ يې په زور سره انګليسي زده کړې وه.

ډيره مننه وکړه، ځکه که چيرې مې انګليسي زده نه وای، اوس به مې څه کول، خير په هر حال دا دوکاندار مې پوی کړ.

چې داسې يوه انجلۍ راسره وه، دلته دې دوکان ته راننوته، او بيا مې ونه ليده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې:

وروره خفه کېږه مه!

دلته زموږ د دوکان دوه دروزاې دي.

امکان لري، په یوه راننوتې وي، او په بله وتې وي.

تندي ته مې ټک ورکړ، چې په رښو سترګو کې دې انجلۍ یو ځل بیا ماته دوکه راکړه.

خو دا څنګه دوکه وه، چې انجلۍ ولاړه، هیڅ مې پرې ذهن ونه رسېده.

راساً یو موټر ته وختم، او رجا بازار آدرس مې ورکړ.

زه راجا بازار ته ولاړم، هلته یې خلکو ته ټکټونه ورکول، ما د انجونو عکسونه ولیدل.

د آسیه عکس پکې نه معلومېده، خو خیر اخر کې راوواته.

چې د بلې شنبې لپاره یې په پروګرم کې نوم وو.

ما هم یو ټکټ د شنبې ورځې د پروګرام لپاره راواخیست.

همدلته مې یوه خونه کرایه کړه، او تر شنبې ورځې پورې همدلته پاته شوم.

د شنبې ورځې پروګرام وخت هم راغی، او د همدې ورځې نڅېدونکې آسیه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسیه خپله نڅا شروع کړه، د آسیه نظر هم یو وخت پر ما ولګېد.

زما لیدو سره سم آسیه بې هوښه شوه، او خلکو دننه یوړه، دا چې پدې ورځ د دې ځای مشر نه وو.

نو هیڅ هم ونشول، په سبا بیا راغلم.

د دې ځای له مشر سره مې د آسیه په باره کې خبرې وکړې.

هغې راختمه کړه.

\\\\\\

شپه په دوه زره افغانۍ !
ماته سخته غوصه راغله، خیر هیڅ مې هم ورته ونه ویل:

ورته مې وویل:

څه وخت راشم.

دا خبرې مې ورسره په انګلیسي کولې.

ویې ویل:

نن شپه هم کولای شې،

سخت زیات د خفګان حالت وو، چې زما آسیه دومره بې قدره شوه، چې ...\

په همدې شپه زه ورغلم، آسیه مې غېږ کې ښه ډیره ونیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا مې لدې ځای څخه د وتلو پلان ونیوه، آسیه ویل:

که چیرې زه لدې ځایه وهم اوزم، څه به وکړم.

آیا ته به له ماسره واده وکړې؟

ما ورته ځواب ورکړ.

هو.

زه لتا سره واده کووم، رازه ته اوس ماسره جنت وطن ته لاړه شه.

هلته به ژوند وکړو.

خوندونه به واخلو.

هماغه وو، چې ما او آسیه د هنداري له طرفه راووتؤ.

او جنت وطن ته راغلؤ.

اوس آسیه خپل کور ته تللې وه.

او زه سره د وراره او اوښي د هغې په طرف وروان یم.

دادی اوس مې ورسره لیده کاته هم وکړل.

پدې شپه زه پوهنتون ته راغلم، خو یو خبر په ټول افغانستان کې خپور شو.

چې یوې انجلۍ ځان اعدام کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پرې هیڅ سر ونه خوړاوه، خو صنفیانو به راته هر یو کټل او خفه به بېرته تلل.

دا

انجلۍ...

....

پای

دوهمه برخه ډېر ژر....

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرتیا:

سادات انلاین اکاډمي:

دغه اکاډمي چې ما سیدادریس سادات جوړه کړې، که چیرې انلاین زده کړو ته اړتیا لرۍ

نو موږ یې درته د ګوګل میټ له لارې وړاندې کوو.

په دغه اکاډمۍ کې د یوټیوب زده کړه، د انګلیسي زده کړه او د قران عظیم شان برخو تدریس کیږي.

که چیرې شایقین یاست، نو له ادارې سره یې په لاندې شماره اړیکه نیولای شۍ

0779011816

نوټ: دغه شماره زما نده، زموږ د ادرې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال: سید ادریس سادات

که چیرې غواړئ د لویو لویو ناولونو کیسې په لنډ ډول د لسو دقیقو ویډیو کې وګورئ، نو زما لاندې یوټیوب چینل درسره سبسکرایب کړئ.

او راتلونکې هره ویډیو یې په مینه وګورئ.

https://youtube.com/@muramradiohd

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library